

Podniesione zarzuty: strona skarżąca podnosi, że OHIM i Izba Odwoławcza błędnie pod względem prawnym przyjęły, że znaki towarowe są zgodnie z prawem podobne i tym samym że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd właściwego kręgu odbiorców.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2012 r. — Uralita przeciwko Komisji

(Sprawa T-250/12)

(2012/C 243/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Uralita, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokat K. Struckmann i G. Forwood, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 marca 2012 r. C(2012) 1965 zmieniającej decyzję z dnia 11 czerwca 2008 r. C(2008) 2626 dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (obecnie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) oraz art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/38.695 — Chloran sodu), w zakresie, w jakim nałożono w nim na skarżącą grzywnę w wysokości 4 231 000 EUR;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 marca 2012 r. — (sprawa COMP/38.695 — Chloran sodu); oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa ewentualne zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja o nałożeniu grzywny po upływie terminu przedawnienia określonego w art. 25 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ i o zatrzymaniu odsetek narosłych od tej kwoty była niezgodna z prawem.
- 2) Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy tego, że zatrzymanie przez Komisję kwoty nałożonej decyzją C(2012) 1965 z dnia 27 marca 2012 r., łącznie z odsetkami zanim grzywna stała się wymagalna, było niezgodne z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2012 r. — Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon przeciwko Komisji

(Sprawa T-261/12)

(2012/C 243/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon (Chalandri, Grecja) (przedstawiciel: A. Krystallidis, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- naprawienie szkody wyrządzonej skarżącej bezprawną decyzją delegacji UE w Serbii z dnia 23 marca 2012 r. w przedmiocie cofnięcia udzielenia zamówienia publicznego „Wzmocnienie potencjału instytucjonalnego Komisji ds. Ochrony Konkurencji (CPC) w Republice Serbii” (Dz.U. 2011 S 147), które zostało uprzednio udzielone skarżącej jako liderowi konsorcjum realizującego powyższy projekt;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego pozwana działała bezprawnie w ten sposób, że oskarżyła skarżącą o nieuczciwą przewagę nad pozostałymi uczestnikami przetargu, albowiem konflikt interesów, który zarzucono skarżącej, dotyczy całkowicie niezależnej spółki trzeciej, tj. European profiles SA, a nie skarżącej.
- 2) Zarzut drugi, wedle którego pozwana naruszyła ciężący na niej obowiązek wydania przejrzystej i umotywowanej decyzji o cofnięciu udzielenia zamówienia publicznego, naruszając tym samym art. 18 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej w ten sposób, że nie wskazała powodów, dla których skarżąca miała nieuczciwą przewagę nad pozostałymi uczestnikami przetargu.
- 3) Zarzut trzeci, wedle którego pozwana naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchaną, w ten sposób, że nie wezwała skarżącej do wyrażenia swej opinii w przedmiocie domniemanego konfliktu interesów, naruszając tym samym art. 16 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej.
- 4) Zarzut czwarty, wedle którego pozwana naruszyła ciężący na niej obowiązek udostępnienia skarżącej dokumentów dowodzących rzekomej bezprawnej więzi i rzekomej nieuzasadnionej przewagi konsorcjum DIADIKASIA, tak jak wymaga tego art. 42 Karty praw podstawowych UE.

5) Zarzut piąty, wedle którego powyższe działania powódki stanowią poważne naruszenie zasady pewności prawa, a także stanowią obrazę prawa, jak również uchybiają art. 4 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej, w ten sposób, że powódka w sposób niespodziewany cofnęła swą decyzję o udzieleniu zamówienia publicznego konsorcjum kierowanemu przez skarżącą, a to na podstawie rzekomego „konfliktu interesów”.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Central Bank of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-262/12)

(2012/C 243/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Central Bank of Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: M. Lester, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji 2012/25/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r.⁽¹⁾ i rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim środki przyjęte w ramach tych aktów prawnych stosują się do strony skarżącej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż zostały spełnione wszystkie kryteria umieszczenia w wykazach ujętych w decyzji Rady 2012/35/WPZiB i rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana nie podała odpowiednich i wystarczających powodów umieszczenia strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów, do których stosują się środki ograniczające.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana nie zagwarantowała stronie skarżącej prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny przyśługujące stronie skarżącej prawa podstawowe, w tym jej prawa do ochrony własności i reputacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Schenker przeciwko Komisji

(Sprawa T-265/12)

(2012/C 243/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Schenker Ltd (Feltham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci F. Montag i B. Kacholdt, D. Colgan i T. Morgan, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. a) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.462 — Usługi spedycyjne);

— uchylenie w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 ust. 1 lit. a) zaskarżonej decyzji oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję prawa skarżącej do obrony, prawa do rzetelnego procesu i zasady dobrej administracji poprzez niezakończenie prowadzonego przez nią dochodzenia po otrzymaniu powiadomienia, że dowody przedstawione przez Cleary Gottlieb Steen & Hamilton LLP w imieniu Deutsche Post AG były pod wieloma względami niezgodne z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje, wydając zaskarżoną decyzję, pomimo że nie miała do tego prawa zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 141/1962⁽¹⁾.